

קבלת פנים / ליטל קפלן

ברוכים הבאים,
שנים שאני מחכה.

בכל יום להינצל / ליטל קפלן

בְּכָל יוֹם לְהִנָּצֵל
רַק בְּעֵד עֲצוּמוֹ שֶׁל הַיּוֹם
לְהִסִּיר מֵעַלְיוֹ דָּבָר וְחָרַב
וְרָעַב וְיָגוֹן. בְּכָל יוֹם
לְהִזְיֵן וּלְפָרֵס וּלְכַלֵּל
צָרְכֵי הַבֶּטֶן, לֹא לְהַבְהִיל
כְּשֶׁהֵלֵב. לְהִזְיֵן לְפָרֵס לְקַלְקֵל.
מִחַר לְהִנָּצֵל
בְּכָל יוֹם
רַק בְּעֵד עֵצֶם מֵעֲצָמָיו
בְּשָׂר מְבֻשָּׂרִי,
לְרַפֵּד אוֹתוֹ הַיֵּטֵב
לְמַרְח בֵּיד מִיַּמֶּנֶת
אֶת שְׂכֵבַת הַזָּפֶת הַחֲמָה,
לְהֶאֱטֵם, לְצוּף,
לֹא לְהַעֲתֵר לְמִצּוּלָה,
לְשַׁלַּח אֶת הַיּוֹם אֶל הַנֶּהָר
וּלְוֹתֵר.
לְעוֹלָם לֹא לְחַשֵּׁב עַל
הַבֶּקֶר הַבָּא,
לְעוֹלָם לֹא
לְהַמְתִּין לְגֵאֲלָה שְׁלֵמָה.

ברוכים הבאים לעולמי.
ברוכים הבאים לעולם הישן
ברוכים הבאים בשערים דרכם לא
רציתם לעבור. ברוכים הבאים לחיים
מהם לא תוכלו לחזור
לאחור. ברוכים הבאים
לימים סוערים בריקותם
לפחד מאדם,
לפחד מעצמי, לוודאות
הנגע הפנימי.
ברוכים הבאים למרחק החברתי,
זה האינסופי,
שהיה מנת חלקי לפני שהתרחקתם,
שתי אמות זה מזאת,
ויהיה לצידי גם אחרי שתשובו להתגפף
ולהביט זה לזו בעיניים,
קרובים עד שאפשר
להבחין בגוונים
הטבועים בקרנית.
ברוכים הבאים לבידוד מרצון
ולבידוד מאונס.
לאין דופק בדלתי,
ואין ידי עוברת על כפות המנעול
לאין יוצא
ואין בא
ואין.
ברוכים הבאים להיות מדבקים,
מסוכנים לסביבה,
ארורים, בני כרת
עונדי אות קין,
שאינ-להם-חלק-לעולם-הבא.
ברוכים הבאים להסתיידות הראות,
לאוויר שמחמיץ במורד הגרון,
לחריקת הצלעות,
לסתימת הנקבוביות,
לאי היכולת לנשום.
ברוכים הבאים לסיבובים חוזרים
סביב עצמכם.
ברוכים הבאים
לשמיים הסגורים,
לגבול החתום,
לביטול האפשרות לחלום,
לתקווה הגנוזה.

לא להיחרד / ליטל קפלן

הַהִשְׁתַּדְּלוּת הָאֵימָה הַזֹּאת
לֹא לְהַחֲרֹד,
כְּשֶׁהִכְבִּיטָה נִשְׁמָטֶת מִן הַחֶבֶל,
כְּשֶׁכָּל הָעֲצִיצִים מִתְמַיְדִים בְּנִבְלָתָם,
וְכָל הַשְּׁעוֹנִים הַמְעוֹרְרִים שׁוֹתְקִים,
אֶךְ בְּשָׁנָה אֵין טַעַם.

לֹא לְהַחֲרֹד
כְּשֶׁהַעִירִיָּה חוֹמָסֶת אֶת פְּחֵי הַזָּבֵל מִן הַרְחוֹב
מוֹתִירָה אוֹתָנוּ מְלֵאִים,
כְּשֶׁהַשְּׂמֶשֶׁה מִמְגַּנֶּטֶת אֵלֶיהָ
דוּחוֹת קִיּוֹם מְפֹטְמִים,
כְּשֶׁאֵין עִם מִי לְדַבֵּר,
וְהַמְּלִים
שָׂאֵף עַל פִּי כֵן
נִמְסָרוֹת לְפִסִּיכוֹלוֹגִים בְּרַחֲבֵי הָעִיר
נִשְׁפָּכוֹת עַל הַסֶּפֶה
וְאִנְחָנוּ לֹא בּוֹכִים.
וְהֵם לֹא בּוֹכִים.

לֹא לְהַחֲרֹד
כְּשֶׁרְשִׁימֵת הַמְטָלוֹת הַלֹּא-כְּתוּבוֹת
מִמְשִׁיכָה לְהָעֶרֶם בְּאֵינִיּוֹמֵן.
כְּשֶׁהָאֲרֶנֶק הַרְזָה מִסִּתְתֵּר בְּמִקְרָר
וְהַרְכֵּב נוֹתֵר מִתְנַעַע בְּחִנְיוֹן.
כְּשֶׁאֵין לָךְ כְּפֹפּוֹת מִתְאַיְמוֹת
שֶׁיִּגְנוּ עֲלֶיךָ מִמְּלַח הַלִּימוֹן
כְּשֶׁעוֹר הַיְדִים נִשְׂרָף
וְיֵשׁ יוֹתֵר מְדֵי חֵדֶשׁ
תַּחַת הַשְּׂמֶשׁ, כְּשֶׁיֵּשׁ
יוֹתֵר מְדֵי שְׂמֶשׁ
וְגַז הַמְזַגְנִים
דוֹלֵף,
דוֹלֵף

לֹא לְהַחֲרֹד.
לְצַעַד בְּעֵדִינּוֹת,
לְהַעֲלוֹת אֶת תְּדִירוֹת הַמְקַלְחוֹת,
לְהַרְבוֹת בְּהַפּוֹךְ-קֶטֶן-רְגִיל מֵהַשְּׂדֵרָה
לוֹמֵר שִׁירָה. לְבַזְּזָא אֶת הַזְּמַן
בְּכַנְנָה גְדוֹלָה.
לְמַרְד בְּהַשְׁתַּדְּלוֹת הָאֵימָה הַזֹּאת
לֹא לְהַחֲרֹד.

קלקולים / שלומית מירון

לא יכלתי להחליט אם להמשיך לסייע
לצפור הפצועה
שהחתול שלי, במחות אהבה,
פרק עד למחציתה
והניחה לרגלי כשי.
גרשתי אותו בחמה שפוכה
ואספתי אותה ביגון.
מרוטה וצולעת, הנחתי אותה בין השיחים.
לו יכלה הייתה נושאת תחנה -
תני לו לסיים את המשחק הזה,
אל תשאירי אותי ככה, חצי חיה.
אבל אני לא יכלתי
כי נראה היה שהיא מנסה,
בשארית כחותיה,
לחיות -
לנפנף בכנפים רפות, קרחות,
לציץ מגרונה השבור.
ועכשו בין השיחים, עם מה שנותר ממנה,
עוד צפויים לה אי אלו רגעי חיים
תחת שמש החסד החרפית הזאת,
תחת העץ שרוקד לזמירות אחיותיה.
יש האומרים כי כלנו אחד -
הצפור הזאת שרק רוצה לעוף,
החתול הזה שרק רוצה לשחק,
כלנו אחד. הרמוניה צרופה.
רק האדם מקלקל הכל,
לא במעשיו,
אלא בצערו.

אין אלוהים / גיא עינת

בקליניקה שלי
בין תיקי המטופלים
יש תיק אחד עבה במיוחד
בעל כותרת באותיות קידוש לבנה:
"אין אלוהים"

ובפנים עשרות עדויות
שנאספו:

הנער שהוריו דוחים אותו,
לכן מסריח כדי לדחות אחרים,
האישה שאחיה אנס אותה בילדותה
ובבגרותה היא לוקחת כסף כדי להיאנס כל יום,
הבחור שאביו הפליא בו את מכותיו
והיום הוא מתעלה על אביו במכותיו שלו,
הילד שהרב חילל במצוות מתועבות
והיום הוא שוכח בעזרת סמים,
הנער שאיבד את הוריו כשיצא מהארון
ומאז הוא מחפש ומוצא אבות רבים, זמניים.

והעדויות עודן נאספות
ומחכות ליום שיוקראו על הדוכן
וההמון ישמע
ישמע ויפסוק:
אין אלוהים!

לבלום בידיים חשופות את המסך
להציל מהגליוטינה
רגע אחד של רגש
לחוות אותו מבלי לברוח
מבלי להתנתק
עדיף לכאוב
עדיף לכאוב
רק לא קו רציף

פחד חיים / גיא עינת

אמך נשאה אותך
בתוך מבצרה
מוגן מהעולם

ואילו אני?
תשעה ירחים הם מעט זמן
לא הספקתי
לתקן את העולם לקראתך

מתוך הכישלון אני לוחש
"אל תשתוק – עמוד מולי
אל תסמוך על הדור שלי!"*

*שתי השורות האחרונות מתוך השיר 'דור' מאת
אהוד מנור

מוניטור / גיא עינת

בסוף הפגישה אמר:
אולי תצטרף אליי גם מחוץ לחדר
ותהיה המוניטור שלי?
הוא עצם את עיניו
עפעפיו כגליוטינה
חתכו
את הרגע הסוער

כשפקח את עיניו הוא כבר היה שם -
המסך השחור המוכר לו כל כך
זה שמגן עליו
ומייצר את מכאוביו

אילו הכיר בניסיוני
להיות עבורו המוניטור
בריטואל טראגי
פגישה אחר פגישה

טיול ברומא / גיא עינת

רצית להימלט מההווה
אבל העבר שלך
כמו העבר של העיר
מציץ מכל פינה
אתה משוטט וחושף שכבות
המספרות את חיך;
מונומנטים מפוארים המנציחים הישגים
שערים שלא יכלו לפגעי הזמן
הריסות החושפות קרבות עקובים
מקדשים שנבזזו
אנדרטאות של החמצות
ועמודי ניצחון

סבלנות / גיא עינת

(נכתב בימי הקורונה)

אם אתה רואה באישון ליל

מבעד אשנב חדרך

צל של עץ –

דע כי

יש שם עץ

ויש מי שמחזיק פנס

אם אתה הוזה באישון בידוד

מחלון נפשך

חמלה –

דע כי

יש שם אדם

השומר לך חיבוק

שיר בימי הקורונה / רות נצר

*

כְּשֶׁהֵעוֹלָם נִסְגָּר
נִפְעָרוּ הַשָּׁמַיִם
נִשְׁמַטְתִּי
לְהֵאֱסֹף

שיר 2 לימי הקורונה / רות נצר

עמיחי כתב: "פתוח-סגור-פתוח".
הבית שלנו סגור אבל הנשמה פתוחה לכל עבר.

דברים מתרחשים עכשו

דְּבָרִים קוֹרִים עֹכְשׁוּ, דְּבָרִים יִקְרוּ הַיּוֹם-מָחָר –
דְּבָרִים חוֹלְפִים
כְּמוֹ תַּמִּיד
יַעֲבְרוּ בְּעוֹלָם –
דְּבָרִים יִשׁוּטוּ כְּעַנְנִים, יַעֲוּפוּ כְּצִפּוֹרִים,
יִשְׁטְפוּ כְּנֶהָר, יִגְזְזוּ כְּאֶבֶק,
יִסְפְּגוּ כְּמַיִם, יִתְפּוֹגְגוּ כְּקוֹלוֹת.
דְּבָרִים יִחְלְפוּ כְּעוֹנוֹת, יִמּוּגוּ כְּצַבָּעִים
יִגְלְשׁוּ כְּגָלִים –
דְּבָרִים יִחְלְפוּ כְּלֹא הָיוּ
מֵעַלֵּינוּ מִתְחַתֵּינוּ, מִיְּמִינֵנוּ, מִשְׁמָאלֵנוּ
כְּמוֹ מְלֹאכִים.

רְגָעִים שֶׁל סֵתֶם, שֶׁל יוֹם יוֹם, שֶׁל בִּקְרָ עֶרֶב,
רְגָעִים שֶׁל שְׁהִיָּה, שֶׁל תְּהִיָּה, שֶׁל בְּהִיָּה –
רְגָעִים שֶׁמְחַבְּקִים, שֶׁמְהַדְּקִים, שֶׁמוֹעֲכִים,
שֶׁפּוֹתְחִים, שֶׁכּוֹתְבִים אוֹתָנוּ –
הַשָּׂאֲרוּ נָא אֶתִּי רְגָעִים זְמַנִּים, פְּרוּרִים סְהַרְרוּרִים
רְגָעִים זְעִירִים הַשָּׂאֲרוּ נָא, עוֹד מֵעַט קֵט אֲשַׁלַּח
אֶתְכֶם,
לְתוֹר הַקְּלוֹ הַמַּיִם

*

כְּשֶׁנִּסְגְּרוּ הַשָּׁמַיִם
יוֹנָה שָׁלְחָנוּ לְתוֹר –
בֵּית
סְפִירָלָה
רַחֵם

*

כְּשֶׁנִּסְגְּרוּ הַשָּׁמַיִם
שֶׁבְּלוֹל הַבַּיִת הִתְעַצֵּם
כְּצִדְפָּת שְׁנֶהָב

*

כְּשֶׁנִּסְגְּרָ הָעוֹלָם
גִּפְרָנוּ אֶת תִּבְת הַבַּיִת

*

כְּשֶׁנִּסְגְּרָ הָעוֹלָם
גִּפְרָנוּ תִבְת מַלִּים לְשֹׁכְנֵי בְּהַ
תִּבְת מְלָה
הַיִּכָּל לְפָנִים הַיִּכָּל

*

כְּשֶׁהַבַּיִת נִסְגָּר
נִפְקְחוּ חִלּוֹנוֹת
קוֹלוֹת צִפּוֹרִים עַד דֶּק
עֹשְׂבִים כְּקִטְרֵת

*

כְּשֶׁנִּסְגְּרוּ הַחַיִּים
נִפְתַּח הַדָּם
הַגִּיחוּ אֵימוֹת
נִפְתַּחוּ כְּשׁוֹפִים
אוֹתוֹת
וְסִימָנִים

*

כְּשֶׁנִּסְגְּרוּ הַשָּׁמַיִם
הַשְּׁלַכְנוּ לְבוֹר שֶׁל יוֹסֵף
לְפַעֲנַח חִלּוֹמוֹת צְפִים
כְּתוֹבוֹת שֶׁעַל הַקִּיר
מִנָּה מִנָּה

פיטר ברויגל האב. נצחון המוות 1562 / רות
נצר

תָּארוּ לַעֲצֻמְכֶם אִיךָ הַצִּיר הַמְהֵלֵל פֶּטֶר בְּרוּיגֵל הָאֵב
צִיר בַּמָּאָה ה-16 אֶת נִצְחוֹן הַמּוֹת: אִיךָ אַנְשִׁים
כְּמוֹ בְּשׁוּק אֹד בְּמַסָּבָה, קוֹרְסִים, צוֹנְחִים, רְפוּיִים,
כְּמוֹ מְכַשְׁפִּים, שְׂכוּרִים אֹד רְדוּמִים,
מֵתִים כְּמוֹ בְּחִבְרוּתָא מִמְגָּפָה נוֹרְאָה.

מִנֵּן שָׂאֵב תַּעֲצוּמוֹת לַהַמְשִׁיךְ
שְׁבוּעוֹת אַרְפִּים לְצִיר אֶת הַזְּעוּעָה,
צִיּוֹר שְׂאִישׁ לֹא שָׁלֵם לוֹ עִבּוּרוֹ, תַּמּוּנָה שׁוֹקֶקֶת צָבֵעַ,
בִּיפִי אֶסְתֵּטִי מִקֶּפֶד וְאַכְזָרִי.
אוּלֵי כְּמוֹ שְׁחַרְזְדָּה הָאֶמִּין שְׁכַל עוֹד יִמְשִׁיךְ
לְתַעַד הוּא יוֹתֵר בְּחַיִּים.

רחומה וחנונה
בכפות ידי
כאסוף ציפור פצועה
אני אוספת את הגעגוע

הבקר הזה

אלה החיים שלי.. אין לי אחרים
אלו הימים.. ואלה הלילות
היום, הוא היום היחיד היום
הבקר הזה - לא יהיה לְבַקֵּר אחר
ואלה השעות.. עכשיו
מה שאמרתי זה עתה לְבַנִּי - אלו המלים
מה שהשיב - תשובתו האחת
מבטו - היחיד שהיה
ידי שנגעה בְּכַתְפוֹ - זו הנגיעה
השמש לא תזרח היום שוב
וּשְׁעָרֵי - מחר יהיה לְבֵן יותר
-
המלים של אוֹרְצִיּוֹן בְּרַתְנָא:
"זו האהבה וְזֶה הַחֶדֶר"
על גִּזִּיר העתון הנעוץ ליד מיטתי,
ארבע המלים האלו -
תהינה כאן גם מחר
אך הלבנה הרותחת אינה יודעת להמתין
והבקר הזה לא יהיה עוד

כשאדם זקן מת

כשאדם זקן מת
דברים זרים בעולם.

האדמה אינה רועדת
הרי געש לא מתפרצים

אך תמונות שנתלו בהדר על קירות טרקלינים
מוסרות, מושענות על גדרות אבן פְּחַצְרוֹת

בגדים שנבחנו מול מראות וּשְׂמֵחוּ לבבות
מוֹרְדִים מקולבים, מוערמים בְּשִׁקִּיּוֹת, נמסרים לחסרי הכל

מכתבי אהבה שהזילו דמעות בעיני קוראיהם,
אותות הצטיינות שהרחיבו חזות בגאווה,
מוֹצָאִים ממגירות, מושלכים לפחים.

כשאדם זקן מת
דברים זרים בעולם.

חלק שלישי

הם היו ארבעה שחברו כעין לפה, כפה לאזן. שתי אחיות ושני אחים. כח מוזר הפך אותם לישות בעלת ארבעה ראשים שכל אחד מהם פונה לעבר אחר. ארבעה אחים, ארבע רוחות.

היו אינספור דרכים למיין את הרביעיה השוקקת הזו: הפטפטנים כנגד המחרשים, הנוטים למעשה כנגד הנוהים אחר הרוח, המוזיקאים כנגד אמני המכחול. שנונים ובעלי הומור, חדים ומהירי מחשבה, שמשו זה לזה יריבים עקבים מדם אך גם חבר נאמנים סמוך ומחלט. יותר מכל דמתה הברית ביניהם לברית הכרותה בין העונות, זו שבתוכה מסמנים שלהי האחת את ראשית האחרת וחוזר חלילה.

בכל שנה, בסביבות חודש אפריל, היה הבית מתהפך החוצה על תכולתו וקרביו. הם נתבעו למשימה כחבורת פועלים קטנים, אוהזים מי במברשת, מי במקדחה, מי בסלם. למשך שבועי שבועים היה החלל מתמלא ריחות סיד וצבע, ופינות הבית המצללות היו מתמלאות הלמות תופים שלא מן העולם הזה. כך נלכד החלוף בתוך אינספור צורות של בזבז משוע. טקסי השפוף הללו, שתוצאותיהם לא האריכו ימים, יצרו מצג שוא של יעילות, מלה שהיתה חביבה על אמה במיוחד ואילו היא תעבה בכל מאודה. יעילות היתה דרכן של אמה וסבתה לשלול את עולם החלומות בהקיץ שלה. היו אי-אלו מלים כאלה, מלים שהציפו את אפלת חדרה, מלים שלהגיתן כשלעצמה היה הפח להשליכה בכח מתוך קורי מחשבותיה.

יש שהיתה מסתתרת כרוח רפאים מחוץ לחלונות בתיים של אחרים, עוצמת את עיניה וסופגת ריחות חביטה וסלט, מחאות קטנות טרם מקלחות הערב, הדי ויכוחים ההולכים ושוקעים לתוך המיה סמיכה. שטח ההפקר התמוה הזה, חיי משפחה, עורך בה דחף לכרוך בחפזון דבר במשנהו בטרם יהפוך נחלת העבר: שלוב של ענג ואימה.

שכן כל זה הדיף ריח של סוף קרב. היא ידעה זאת. מה שהיה ארוג לבלי הפריד עתיד היה להפרם. מה שנצב זקוף עתיד היה להתהפך וראשו אל האדמה.

חלק חמישי

הלא עמדו באותה רוח, חצו בקר בקר את שער הגן, צמודים זה לזה כארבעה ספייחים. כעת, שאיש אינו אוהז בהם עוד, הם משלחים את גדמי הילדות שלהם אל-על ככנפים. זו הקריאה החוזרת מכל חזר. זו הערגה המתוקה מכל מתוק. זה המות השר את שירו הפתוח.

יש שהזמן הקטן נבקע ובתוכו מתגלה פתאום הזמן הגדול. ארבעה היו ונתרו שלשה ואחת שלשה שאחוזים זה בזה ואחת שנתפרדה לעולמות אחרים. שלשה שמנחים על קרקעית אחת ורביעית שמנחת על קרקעית אחרת. מה שקדם לתהו היה הפח המחלה. לכן הלכה האחת בלא להביט לאחור, נקוית כלה אל הפנימי, עריה ועריה אחרת. רק צלה נשאר מטל ביניהם ולבש ופשט צורות, עתים צורת חץ, עתים צורת תינוקת, עתים צורת עב קטנה.

מאחר שנשארה עמם לכל מקום היתה מתפרצת מפעם לפעם אל חלל הדבור כילדה ההופכת את כיסיה בלב חדר הומה אדם. מעולם לא גרשו אותה, והיא מעולם לא נשארה. שמה לבדו היה חוזר אליהם בדרכים עלומות, מצהיב מחם השמש או מתעקם כאלו איש יצאה מתוך האדמה. ויש שנחשפה פתאום רצפת השמים, כמו ביום שבו קברו את אביהם בלעדיה והם השתרעו עליה אחד אחד ובכו.

עם השנים נבעה סדק בין החשכה הזו והחשכה האחרת. בתוך הסדק הזה התלכדו ההפכים עד כי המשך לבש מחדש צורת יד פשוטה ואצבעות. מה שנתן נתן. מה שגלקח נלקח.

כשהשפה נשברת אפשר לראות לרגע את היגון שבתוך היגון. תנועת אגן אחת יכולה להקיף עיר. נתזי רוק מתפרצים לחלל האויר כמו פנינים שקופות. הריק נבט משני עברי הגבול הדק שבין המלה לשבר המלה עד שצליל האורלוגין, הוא לבדו, שב ומאחה.

אפשר להזכר בעתיד. היא ידעה זאת כמו שידעה בגופה את הפלוח הדק של המלה אני במלה אהבה. האם אפשר להזכר בעבר? היא ידעה גם זאת: הכל שרוי בתנועה ביחס לדומם הגדול. הכל נוטה. הכל כפול. מלים מתפשטות. מלים מתכסות. מלים מחפשות מקום להניח עליו. אין לדבר סוף אלא כשהסוף כורע לתוך עצמו.

רַב הַזְמַן / תַּמִּי קוֹיִפְמָן

הַיִּיתִי
שׁוֹתֶקֶת.
הַפְתַּחְתִּים בְּגוֹפִי לֹא נִתְּנוּ סִכּוּי לְמַלִּים
וְלִמְרוֹת שֶׁשִּׁפְתֵי נְעוּ מִדֵּי פֶעַם, נִדְמָה הִיא שְׁאִין לְהִן
מֵה
לוֹמֵר.

בְּתוֹךְ הַשְּׁקֵט (שֶׁהֲרִיגֵעַ אֶת כָּלֵם) הַסְּבִיבָה שְׁלִי
נִרְדְּמָה.

בְּשָׂאֵר הַזְמַן, כְּשֶׁנִּדְדַדְתִּי לְמַרְחָקִים וְנִשְׁמַתִּי שְׁמִים
(הַאֲדַמָּה הִיְתָה קְרוֹבָה מִדֵּי)
הַסְּבִרְתֶּם לִי אֶת מֵה שֶׁלֹּא אִמַּרְתִּי.

מֵאֵז
שֶׁתִּיקוֹתִי נְעוֹת בְּתוֹכִי כְּמִטּוֹטְלֵת
וּבִין פְּעִימָה לְפְעִימָה אֶפְשָׁר
לְרֹאוֹת אוֹתִי
מִנִּיחָה מַלִּים מִדִּיקוֹת שֶׁמִּדְּבָרוֹת בְּעַד
עֲצֻמָּן

הַשׁוֹרְשִׁים הָעִירָאקִיִּים שְׁלִי / תַּמִּי קוֹיִפְמָן

הַשְּׂרָשִׁים הָעִירָאקִיִּים שְׁלִי
מִתְמוֹסְסִים בְּאֲדָמָה שְׁנָה אַחַר שְׁנָה
מִשְׂאִירִים אוֹתִי מִחֻבְרַת פְּחוֹת
וּפְחוֹת

בְּזֵוֹית הָעַיִן
אוֹחֶזֶת סִבְתִּי שֶׁרֶשׁ מִפְּאָר,
בְּצָרִיחָה עֲמוּמָה מִיִּלְדוּת אֶת עֲצֻמָּה
וְאִמִּי בְּעֵקְבוֹתֶיהָ מִסְמָנֶת לִי
"עֲכָשׁוּ תוֹרְךְ".

בְּעֵינַיִם עוֹרוֹת אֲנִי מִנְסָה לְהַקְלִט.
טְרַנְזִיסְטוֹר יֵשֵׁן מִשְׁתַּעַל לְתוֹךְ אֲזֵנִי
וְאֲנִי קוֹלְטֵת עֵרוּץ מִנְצַח
"אֵינְתָא עוֹמְרִי....., אֵינְתָא עוֹמְרִי....".

מִקְסָמַת מִנְדִּירוֹת הַרְגַע
אֲנִי עוֹטְפֶת אֶת עֲצֻמִי בְּלֶאפָה עִירָאקִית גְּדוֹלָה
וְכוֹרֶכֶת אוֹתִי אִתְכֶם.

בְּשִׁכּוֹנָה שְׁלִי / תַּמִּי קוֹיִפְמָן

מִסְתוֹבֶבֶת מְעַרְעֶרֶת
אֲחַת.
אוֹלֵי יוֹתֵר.
קוֹרָה, שֶׁמְעַרְעֶרֶת אֲחַת נִדְבְּקֵת אֲלֵי וַיִּוֹנֶקֶת
אוֹתִי בְּשִׁקִּיָּה
בְּמִשְׁבָּצַת תִּשְׁבָּץ הַגִּיּוֹן לֹא פְתוּר אֲנִחְנוּ
לוֹחֶשׁוֹת
שֶׁפֶה זָרָה בְּקִצָּה הַלְשׁוֹן מְתַעֶדֶת אֶת
הַרְגַע
וְזֵר זְרָדִים מְצִיעַ חֲבָרוֹת.
הַמְעַרְעֶרֶת, מִשְׁתַּקְעֶת אֲצֵלִי בְּשִׁכּוֹנָה
וְאֲנִי מִתְרַת.

פְּנִים / תַּמִּי קוֹיִפְמָן

אֲנִי מְלַטְפֶת אֶת פְּנִיָּה הַיְפּוֹת שֶׁל אִמִּי.
זְקִנְתָּה בְּכַפּוֹת יָדַי.
אֲנִי רוֹצָה לְהַנִּיחַ אֶת רֹאשִׁי בְּחִיקָה.
הַיּוֹם.
גַּם מְחָר.
יִלְדוֹתִי בְּכַפּוֹת יָדֶיךָ,
זְקִנְתִּי בְּעֵינֶיךָ

גיא פרל

ראיתי מסוק ברזל
חוגש את הארץ

יד לא אהנה בו

אנשים נגרפו בשניו

כהגיעו לים נדם הרעם שעלה מן התלמים
ראיתי אותו שוקע

גיא פרל

השיר ראה אור במוסך - מוסף מקוון לשירה, לסיפורת, לביקורת ולמסה, גליון 72, אפריל 2020.

גיא פרל - מאסף 'אמורה'

כי עם סוד הדברים שאינם והנם
נלחש בין עיניך והונח על לבך הסרוגם
שמש עורת אינה חסרה דבר אדמה עורת אינה חסרה
דבר נהר עור אינו חסר דבר נמר שבע עור
אינו חסר סוס דוהר עור אינו חסר
ורק אמה

גיא פרל - מאסף 'אמורה' (סילבס, 2019)

עמוקים יסודות בתינו

עמקים יסודות בתינו והם עשויים מצער
פתוחים החלונות לרחוקה
גם הם עשויים מצער והאור העשוי מאור
חודר בעצם ומאיר את פני הישבים לשלחן
ואוכלים משהו, משוחחחים זו עם זה
או נוגעים זה בזה כאלו לאור קיום משל עצמו
כאלו יש דבר שנתן לעשותו

בהירים קירות בתינו והם עשויים מצער
שדרות העיר רחבות ידים והריות
שאינה עשויה מצער
מבשבת בהן, באה אל תוך הבתים,
מצערת בלטיפתה את פנינו השטופים באור
בזכרנו שאין לריום קיום משל עצמה
ואין דבר שנתן לעשותו

גיא פרל - מאסף 'אמורה'

אגם

שברי פני צפים על פני

אגם פניו של כל אחר

נתק משפת אגם פניך, שבר שט
נבלע במקור האנפה

בין כל שני אנשים
השמש השוקעת מביטה בשמש הזורחת
זה רגע הלכה

גיא פרל - מאסף 'אמורה'

באור השחר
צל חלומך
מוטל על אבן

גיא פרל - מאסף 'אמורה'

עמדת תחת רקיע שותק על קלפת עולם שהתרחק
אל עבר מלים
הן עקבו אחרי מבטך ושבו אל פיך
"עץ"

"ענן"

"ירח"

"כוכב"

ובמלים התרוקן
העץ מן העץ, סרה הרוח מן הענן
יבשו המים

ורק בחשכת המערה עצירה
מולד ירח
הבהוב כוכב
הרב קרב

גא פתח - שנת ה'תשפ"ג (אוקטובר 2022)

עמוקים יסודות בתינו

עמוקים יסודות בתינו והם עשויים מצער
פתוחים החלונות לרוח
גם הם עשויים מצער והאור העשוי מאור
חודר בעדם ומאיר את פני היושבים לשלחן
ואוכלים משהו, משוחחם זו עם זה
או נוגעים זה בזה כאלו לאור קיים משל עצמו
כאלו יש דבר שנתן לעשותו

בהירים קירות בתינו והם עשויים מצער
שדרות העיר רחבות ימים והרים
שאניה עשויה מצער
מנשבת בהן, באה אל תוך הבתים,
מצצרת בלטיפתה את פנינו השטופים באור
בזוכרנו שאין לרוח קיום משל עצמה
ואין דבר שנתן לעשותו

גא פתח - שנת ה'תשפ"ג

אגם

שברי פני צפים על פני

אגם פניו של כל אחד

נתק משפת אגם פניו, שבר שט
נבלע במקור האנפה

בין כל שני אנשים
השמש השוקעת מביטה בשמש הזרחת
זה רגע הלדה

למה אני צריכה אותך / ליאור גרנות
מתוך הספר: "ננינה" (הוצאת אבן חושן, 2015)

92.

בגלל הפחדמוות. בגלל הצניחה הזאת בלילה, במיטה, צניחה מבוהלה וחלולה לחור שנפער במיטה, לחור שנפער מתחתי, לחור ששואב אותי אליו, לחור שקורא לי לבוא אליו, קורא לי בלחישות מפתות: בואי, נני, בואי, תניחי, תוותר, עזבי את כל הבלי העולם הזה, עזבי את טרדות היומיום, עזבי את המולת הרחובות, את צפופי המכוניות, את שריקות המטוסים, את החמסינים, את המבול, עזבי את פטפוטי האנשים, עזבי את ספסלי האוניברסיטה, עזבי את פרויד, עזבי את ויניקוט, עזבי את הגוד אינף מאד'ר, עזבי את הגברים, עזבי את הנשים, עזבי את הילדים הקוראים אחרייך במסדרונות נני נני, את הידיים הקטנות שלהם המושטות לחבק אותך עזבי, עזבי את מבטם של ההומלסים בזמן שאת מתכופפת להניח מטבעות בכובע המונח לרגליהם, עזבי את מבטי הגברים המפשיטים אותך בעיניהם, עזבי את השמלות, עזבי את תחתוני התחרה, עזבי את האיפור, עזבי את הדיסקים הפזורים באוטו, עזבי את האוטו, את המוסכים עזבי, את הפנצ'ריות ואת חשמלאי הרכב, עזבי את נהגי האוטובוסים, את נהגי המוניות, את הרכבת המאחרת הצפופה והמסריחה עזבי, עזבי את המסעדות, עזבי את בתי הקפה, עזבי את המעשנים או לא מעשנים, את הכמה אתם עזבי, אַת האַת, בחיים לא הייתי מנחשת עלייך, בת זוג, מה באמת, את לא נראית, עזבי את הפינות, את הסמטאות, את הרחובות הצרים, את הידיים, את היצורים חורשי הרע, עזבי את הטילים, את העוני, את שיגורי המטוסים, את החייבים להיות חזקים, אַת האַת מוכרחה לקחת את עצמך בידיים, את המה יהיה איתך עזבי, עזבי את הארבע במאה, את הלהגדיל בשקל תשעים, את ההפוך גדול או קטן, עזבי עזבי עזבי. נני, עזבי. פשוט תרפי את האחיזה הזאת כבר. תראי את מפרקי הידיים שלך. תראי מה את עושה לעצמך. אולי תוותר, כבר. פשוט תרפי את האחיזה הנואשת, העלובה הזאת, מהבלי העולם הזה, מכל זה. תני לגוף שלך לשקוע. להימוג לאט. אני מקשיבה לקול הזה, נינה. אבל אני מפחדת. בגלל זה אני עוד נאחזת. במה שאפשר אני נאחזת. את היחידה שאני בכל זאת יכולה לנסות

איתה, לא לטבוע כלומר, לנסות להגיד תראי אותי, תראי אותי, אני נני, את מוכנה להושיט לי יד, את מוכנה לשלוח אצבע אל הדבר הרועד הזה שנמצא לי בצד שמאל של הגוף בחזה, את יכולה אולי, בבקשה, זאת פעולה מצילת חיים. בגלל זה אני צריכה אותך.

*

התינוקת צורחת / ליאור גרנות

מתוך הספר: "שמה והולכת" (הוצאת קשב לשירה, 2012)

1.

השעות שבהן התינוקת צורחת הן תמיד
שעות של חשך.
אור השמש מכה בתריסים והלילה נדלק לה
במקום העמק ביותר בבתון
ועולה מגרונה כמו כוכבים
שמיישהו עושה עליהם פו
ומכבה אחד-אחד.
התינוקת צורחת.
אני מסתובבת במעגל סביבה,
פותחת את הפה, לא יוצאות לי מלים,
הידיים שלי נשאבות לתוך השחר.
בחוף אור. אנשים שם עושים דברים
שאנשים עושים.
אף אחד מהם אינו יודע שבתוך הבית
יש תינוקת צורחת
ועוד אחת
שמשהו קרה למלים שלה ומשהו קרה
לידיים שלה.
הנה אני מצליחה להזיז
את האצבע הקטנה של הרגל;
האם לנסות להשתמש בה לדחוף בכח את הדלת
הקבדה
או אולי להניע אותה לאט
הלוך ושוב, הלוך ושוב, ללטר
את העור הרך, העדין,
בתוך החשך, בתוך החשך,
עד שתמצא מנוחה.

2.

אני מחבֵקת אותך, מילי.
בואי, בואי אלי, אני אחבק אותך.
איך את לא מתעייֶפת, קטנה,
וכל זה בשביל חבוק.
מה את מוכנה לעשות,
הכל את מוכנה לעשות.
ומי הם שאֵת עושה את כל זה בשבילם.
הנה, קחי, קטנה, ידים מפרות שיחבקו אותך,
ידים קטנות אבל עם הרבה כח. את מפירה אותן
היטב.
אני מחבֵקת אותך עם הידים שלך.
את יכולה לבנות עֵכשו, תבכי.
איך זה מרגיש כשאני אותך, כשאני ככה אותך?
שימי ראש על הפתף שלי ותרדמי. עֵכשו את יכולה
לעצם עינים,
לסגר את עפעפיך מפי התזזית,
לנום
מבלי להיות
על המשמר.